

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.327/2017/6/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kisházi János ügyvéd (fél címe 2) által képviselt **felperes neve**(felperes címe) felperesnek – a Némethy Ügyvédi Iroda (**alperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Bérés B. István ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen **szerződés érvénytelenségének megállapítása** iránt indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 2017. szeptember 6. napján meghozott 20.P.20.723/2016/21. számú ítélete ellen a felperes 22. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a kereseti illetéket is az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 14.000 (tizennégyezer) forint + áfa másodfokú per költséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges keresetében kérte, hogy a bíróság az árfolyamkockázatról történő megfelelő tájékoztatás hiányának okán állapítsa meg az általa és néhai N. mint adós által az alperes jogelődjével mint hitelezővel 2005. november 7-én kötött hitel- és opciós szerződés (a továbbiakban: szerződés) tisztességtelenségét, és ennek eredményeképpen a tisztességtelen szerződési feltétel, valamint a szerződés érvénytelenségét állapítsa meg azzal, hogy az érvénytelen feltétel a szerződés megkötésétől kezdődően nem jelent kötelezettséget a fogyasztóra nézve. Ebből következően kérte a szerződés hatályossá nyilvánítását a határozat meghozataláig. Kérte továbbá az alperest 561.968 forint megfizetésére, valamint a perrel felmerült költségeinek megtérítésére kötelezni. A felperes a Pp. 152. §-ának (1) bekezdése alapján kérte a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban lévő devizahitelekkel kapcsolatos előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig.

Keresetének indokolásában hivatkozott a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 205. §-ának (3), 209. §-ának (1) és (5), valamint 209/A. §-ának (2) bekezdésére. Előadta, hogy az árfolyam kockázattal kapcsolatos tájékoztatás nem előzetesen történt, hanem a szerződéskötéssel egyidejűleg, és nem tartalmazott minden lényeges körülményt.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és per költségekben marasztalását kérte.

Fellebbezési ellenkérelmében kifejtette, hogy a felperes kereseti kérelme nem egyértelmű, mivel a 2016. május 20-i és a 2016. november 2-i beadványai tartalmilag eltérnek egymástól. Maga is utalt a

6/2013. számú PJE-re, és ennek alapján kifejtette, hogy bár a szerződés 7. és 10. pontja önmagában valóban nem jelent az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatást, azonban utal az ászf-re, amely már a jogszabályokban előírt tájékoztatást tartalmazza. Ez a tájékoztatás 6/2013. számú PJE-nek mindenben megfelel. Annak ugyanis nem tulajdonítható olyan tartalom, melyet a felperes neki kölcsönöz. A pénzintézet a felperes által elvárt tartalmú tájékoztatást nem volt köteles megadni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 38.100 forint perköltséget. Megállapította, hogy az állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a szerződés 7. és 10. pontja, valamint az alperesi jogelőd szerződéskötéskor hatályos általános szerződési feltételeinek (a továbbiakban: ászf) 4.1.1., 4.1.2., 4.1.3. és 4.1.4. pontjai megfelelő tájékoztatást nyújtottak a szerződés árfolyamkockázatával kapcsolatban. Ez a tájékoztatás mindenben megfelelt a szerződéskötéskor hatályos jogszabályokban rögzített előírásoknak. Az okiratokkal szemben a felperes személyes meghallgatása, illetőleg a tanúbizonyítás alapján sem volt más következtetés levonható.

A per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló kérelmet elutasította, tekintettel arra, hogy a felperes a per tárgyát képező sérelmeivel a hivatkozott előzetes döntéshozatali eljárások semmilyen kapcsolatban nem állnak.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének megfelelő határozat meghozatalát, valamint az alperes a perköltségben marasztalását kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú eljárás során előadott nyilatkozatait fenntartja, különös tekintettel a 2016. május 13-án, 2016. október 27-én és 2017. február 6-án kelt előkészítő iratában foglaltakra. Kérte továbbá a per tárgyalásának felfüggesztését az EUB előtt C-483/16. és C-51/17. számú előzetes döntéshozatali eljárások befejeződéséig. Kifejtette, hogy a szerződés 7. és 10. pontjában az árfolyamkockázat csupán mint fogalom jelenik meg, de ennek lehetséges hatásaira nézve semmiféle tájékoztatást nem tartalmaz. Az ászf alperes által hivatkozott rendelkezései sem tartalmazznak megfelelő tájékoztatást, az azokban szereplő képlet önmagában részletes, érthető és világos magyarázat nélkül nem értékelhető a kockázat feltárásaként. Hivatkozott a 6/2013. és a 2/2014. számú Polgári Jogegységi Határozatokra (a továbbiakban: PJE).

A felperes Pf.5. sorszámú beadványában előadta, hogy a szerződés svájci frank alapú feltétele érvénytelen tisztességtelenség okán a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban Hpt.) 203. §-ának (1), (6) és (7) bekezdése, valamint a Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése, 209. §-ának (1) és 209/A. §-ának (2) bekezdése alapján. Továbbra is kérte a per tárgyalásának felfüggesztését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: költségrendelet) alapján azzal, hogy jogi képviselője áfakörbe tartozik.

Ellenkérelme indokolásaként az elsőfokú eljárásban előterjesztett érdemi ellenkérelmét csatolta.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetét teljes egészében elutasító ítélet ellen az alperes keresete szerinti marasztalása érdekében fellebbezett, így tehát az elsőfokú ítéletnek nem volt a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. Erre tekintettel a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. E körben az ítélőtábla megállapította,

hogyan az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során eljárási szabályt nem sértett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, és a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetésével és a meghozott döntéssel is maradéktalanul, annak indokaira is kiterjedően egyetértett. Az ott kifejtetteket ezért megismételni nem kívánja, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mindössze az alábbiakat emeli ki.

Az alperes a kölcsönszerződés 7. és 10. pontjában a Hpt. 203. §-ának (6) (7) bekezdésének megfelelő mértékű, kielégítő mélységű, és egy átlagos tájékozottságú, körütekintően eljáró fogyasztó számára elégséges tájékoztatást nyújtott az árfolyamkockázat tényére és mibenlétére nézve. A kölcsönszerződés 7. pontja egyértelműen kimondta, hogy a törlesztő részlet változhat, és utalást sem tartalmazott arra, hogy ennek bármilyen korlátja, vagy felső határa lenne. Az e pontban a változás módja tekintetében hivatkozott ászf pontosan, szabatosan, matematikai képletekkel és jelmagyarázatokkal határozta meg az árfolyamváltozás hatásának mikéntjét. Ez alapján egyértelmű, hogy a svájci frank árfolyamának emelkedésével egyenes arányban a törlesztő részlet is emelkedik. Erről ettől pontosabb tájékoztatást egy szöveges magyarázat sem adhatott volna. A felperes álláspontjával ellentétben az árfolyamváltozás okaival, mértékével, irányával kapcsolatban ettől részletesebb tájékoztatást az alperesnek nem kellett adni, mivel azzal a szerződéskötés időpontjában ő sem lehetett tisztában. Ilyen tartalmú és mélységű tájékoztatás szükségessége a felperes által hivatkozott polgári jogegységi határozatokból sem vezethető le.

A felperes tehát a kölcsönszerződést annak tudatában írta alá, hogy az általa fizetendő törlesztőrészlet összege akár jelentős mértékben növekedhet. Tette ezt azért, mert az ezt kiváltó kis valószínűségű, ám számára rendkívül hátrányos közgazdasági körülmények be nem következésében könnyelműen, de az utóbb történt események fényében nyilvánvalóan alaptalanul bízott. Mivel a kölcsönszerződés alapján a gazdasági kockázatvállalásából eredő haszonból (kezdeti alacsonyabb törlesztőrészlet) kizárólag ő részesült, ezért természetes, hogy az abból származó hátrányokat (megemelkedő törlesztőrészlet) is teljes terjedelmében neki kell viselnie. E hátrányos következmények alól a kölcsönszerződés érvénytelenségére utóbb alaptalanul hivatkozva sem mentesülhet.

A felperes a per tárgyalásának a Pp. 152. § (1) bekezdése alapján történő felfüggesztésére is indítványt tett, ennek feltételei azonban nem álltak fenn, mert az ügyben nem merült fel olyan uniós jogi aktus alkalmazásának szükségessége, melynek EUB általi értelmezése a perben hozandó döntés előkérdése lenne.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, annak helyes indokaira tekintettel – utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére is – helybenhagyta.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy bár az elsőfokú ítélet indokolásának utolsó mondata erre utalt, de a rendelkező rész alapján nem volt teljesen egyértelmű, hogy az állam a felperes költségmentessége folytán le nem rótt kereseti illetéket is viseli. Erre tekintettel a Pp. 253. §-ának (3) bekezdés utolsó mondata alapján a rendelkező részt e tekintetben kiegészítette, figyelemmel a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13. §-ának (1) bekezdésére és 14. §-ára.

A felperes eredménytelenül fellebbezett, így tehát a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján perköltséget is köteles fizetni az alperesnek, melynek összegét a másodfokú bíróság a

fellebbezésben vitássá tett 561.968 forintból kiindulva, a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg arra is figyelemmel, hogy az alperesi képviselő nyilatkozata szerint áfakörbe tartozik. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 44.957 forint fellebbezési illetéket a Kmr. 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

, 2018. március 27.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Dr. Gyuris Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: